

ститѣ, нито въ скърбитѣ. Често срѣщате учени, музиканти, художници, които се увличатъ толкова много въ своята наука или изкуство, че забравятъ окръжаващитѣ. Единъ знаменитъ виртуозъ отишълъ въ Парижъ да дава концертъ. Като започналъ да свири, той се увлѣкъ въ свиренето и забравилъ публиката — изгубилъ мѣрка на времето. Хората се уморили да слушатъ и единъ следъ другъ започнали да напуцатъ салона. Последни останали ключарьтъ и виртуозътъ. Като видѣлъ, че музикантътъ нѣма намѣрение да свършва, ключарьтъ се приближилъ до него и тихо му пошепналъ: Заповѣдайте господине! Вземете ключа. Когато свършите, заключете салона.

Защо е трѣбвало музикантътъ да свири толкова много? По две причини: или да покаже, че знае да свири, или се е увлѣкъ. Колкото добре да свири, музикантътъ не трѣбва да злоупотрѣбява съ търпението на хората. Не е лесно да слушашъ съ часове музика. И вѣрващитѣ постѣпватъ като този виртуозъ. Срещнете ли нѣкой вѣрващъ, той ще говори продължително, какво е проповѣдвалъ Христосъ, какво сж говорили пророцитѣ и апостолитѣ. И Христосъ, и пророцитѣ, и апостолитѣ сж говорили, но малко. Тѣ повече сж работили, а по-малко говорили. Нѣкогашнитѣ светии сж яли малко. Тѣ сж се хранили по единъ пѣтъ въ седмицата. Обикновениятъ човѣкъ се храни по три пѣти на день, а нѣкога и по четири пѣти. Значи, светията взима четири